

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 6

8. vsk

8.12.2011

Huurretähtöset. Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Kultaakin arvokkaampi

Viisivuotias lapsi kertoi minulle innoissaan, että Jeesus on kultaakin arvokkaampi. Kun kysyin, mistä hän oli kuullut noin tärkeän asian, hän sanoi paria vuotta vanhemman veljensä sanoneen sen hänelle.

Kunpa me aikuisetkin osaisimme tuoda esille Sanan totuuksia noin yksinkertaisesti ja välittömästi. Adventin ja joulun aikana meidän on hyvä miettiä kaikkein arvokkainta lahjaa, jonka taivaan Isä on meille lähettänyt. Kaikki muut lahjat ovat suorastaan turhuutta verrattuna Jumalan rakkauteen Jeesuksessa. Jeesus on meille annettu lahja aikaa ja iäisyyttä varten, kultaakin arvokkaampi.

Sanoma joulun lapsesta saa täyttymyksensä pitkäperjantaina ja pääsiäisenä. Jumalan Poika syntyi maailmaan elämään ihmisen elämän ja kuolemaan viattomana ristillä sovittaen meidän kaikki syntimme. Pääsiäisaamu osoitti, että Hän on kuoleman voittaja.

Lähtiessään maailmasta Hän sanoi palaavansa Isän määräämänä aikana noustamaan omansa kirkkauteen. Nyt Hän on kaikkivaltiaan Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme. Saamme olla turvallisella mielellä ajan myrskyjen keskellä, kun meillä on luotettava esirukoilija taivaassa. Me saamme ikään kuin pitää kiinni ankkurista, jonka köyden toinen pää on Jeesuksen hallinnassa.

Pyhäinpäivän saarnassa pastori sanoi, että taivaan porttiin käy ristinmuotoinen avain ja vain sellainen. Siinä mielessä se on yleisavain, että sen saa haltuunsa jokainen joka ottaa vastaan pelastuksen lahjan. Mikään omatekoinen avain ei sovi siihen lukkoon. Meidän Jeesukseen uskovien

tehtävä on kutsua kanssakulkijoitamme Jeesuksen ristin juurelle, anteeksiantamuksen lähteelle. Meillä on käytettävissämme esirukouksen lahja. Saamme pyytää, että Pyhä Henki hellästi ohjaisi rakkaitamme Jeesuksen luo.

Nykyisin monilla on kaikkea ajallista tavaraa yli oman tarpeen. Rukouksemme on, että lähimmäisemme arvostaisivat kultaakin arvokkaampaa lahjaa, jonka joulun lapsi haluaa antaa.

Tuleva vuosi voi tuoda mullistavia asioita henkilökohtaisessa elämässä ja maailmanlaajuisesti. Siksi on turvallista kulkea eteenpäin Jeesus-nimen suojassa.

*On Jeesus nimi ihanin
sielulle uskovalle.
Se lohdun antaa vaivoihin,
tuo rauhan ristin alle.*

*Se rohkaisee ja puhdistaa
ja hoitaa särkyneitä.
Se uupuneita vahvistaa
ja ruokkii nääntyneitä.*

*Se nimi kallioni on
ja linna luja Herran.
Se rikkaus on loputon,
muu kaikki viedään kerran.*

*Oi Jeesus, veli, ystävä
ja paimen, kuninkaani
ja tieni, koko elämä,
sua kiitän, auttajaani.*

Jeesuksen siunaamaa joulua ja armorikasta uutta vuotta!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Kiitos, että sinä tulit maailmaan Jumalan Poika, Vapahtajamme

Kun Jumala lähetti Poikansa maailmaan, hän vapautti meidät tarpeesta olla jotakin. Kristus tuli maailmaan eläköseen täällä Jumalan tahdon mukaisen elämän *meidän sijastamme* – ja antaakseen täydellisen elämänsä sitten meille tuomiopäivää varten.

Ja Kristus tuli tänne maailmaan kärsimään *meidän sijastamme* sen rangaistuksen, eron Jumalasta, joka meitä odotti. Näin hän antaa meille iankaikkisen elämän tuomiopäivänä oman kärsimisensä perusteella.

Monin eri tavoin apostoli Paavali toistaa ja osoittaa, että Kristuksessa ”kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyneinä” (Kol. 2:3). Sanaan ”kaikki” sisältyy kaikki. Siitä ei saa ottaa mitään pois.

Tämän tähden mitään hyvää tai tarpeellista ei ole löydettävissä Kristuksen ulkopuolelta. Sekin, mitä me ehdottomasti tarvitsemme pyhän Jumalan edessä, on Jumalan Pojassa. Kristus ei pidä ”kaikkea” itsellään vaan, kuten apostoli sanoo: Kristuksen ”yhteydessään myös te olette tulleet tästä täytenä osallisiksi” (Kol. 2:10).

Meitä hallitsee kuitenkin jatkuva halu tulla paremmiksi, jotta Jumala hyväksyisi meidät sen perusteella – ja jotta muut ihmiset hyväksyisivät meidät ja jotta voisimme hyväksyä itse itsemme. Kohdistamme toivomme itseemme.

Mutta kun Jumala lähetti Poikansa maailmaan, hän vapautti meidät tarpeesta olla jotakin ja tulla joksikin. Sielunvihollisen vaikutus meissä on suuri kun me haluamme jatkuvasti itse tehdä sen, minkä Kristus on jo tehnyt meidän puolestamme.

Tästä näkyy, että monet, jotka uskovat eivät kuitenkaan usko. He uskovat, mutta heillä ei ole sitä yhteyttä Kristukseen, josta Paavali kirjoittaa: Hänen ”yhteydessään myös te olette tulleet tästä täytenä osallisiksi”.

Me muistutamme profeetta Joonaa, joka oli tyytymätön Jumalalle, kun hän armahti Niniveen asukkaita. Kaikkivaltias Jumala haluaa tulla maailmassa tunnetuksi pelastajana ja armahtajana. Mutta me sanomme ”ei”. Jumalan armo on lahjana ”halpaa armoa”. Siksi me yritämme itse ja vaadimme muitakin yrittämään. Yhteys Kristukseen siinä katkeaa ja olemme omillamme. Syvällinen raamatunopettaja A.W. Pink sanoi kerran: ”Suurin virhe, minkä ihmiset tekevät, on se, että he toivovat löytävänsä itsestään ominaisuuksia, joita on yksinomaan Kristuksessa.”

Kun Jumala lähetti Poikansa maailmaan, hän vapautti meidät tarpeesta olla jotakin. Se, miten Kristus eli ja miten hän kuoli maailmassa, tapahtui meidän puolestamme. Sen perusteella evankeliumiin turvautuva *voi nyt levollisesti sanoa*:

Koska Jeesus oli vahva minun puolestani, minä saan olla heikko.

Koska Jeesus voitti minun puolestani, minä saan kärsiä tappioita.

Koska Jeesus oli jotakin erikoista, minun ei tarvitse olla yhtään mitään.

Koska Jeesus oli ainutlaatuinen, minä saan olla aivan tavallinen.

Koska Jeesus menestyi kaikessa, minun ei tarvitse onnistua missään.

Koska Jeesus kärsi syntieni rangaistuksen, minun ei tarvitse sitä enää kärsiä.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Riittääkö pelastumiseen yksin armo?

Riittääkö pelastumiseen todella vain ja yksin usko Jeesukseen Kristukseen? Eikö meidän puoleltamme vaadita mitään muuta? Ei kai kuitenkaan sellainen usko riitä, joka on vain Jeesuksen nimen avuksi huutamista!

Paavali sanoi hätääntyneelle vanginvartijalle: ”Usko Herran Jeesuksen, niin sinä pelastut” (Apt. 16:31). Jos se tarkoittikin vain tuota yhtä hetkeä Filippiin vankilassa? Jos vanginvartijan oli sen jälkeen muututtava ja tehtävä yhtä ja toista.

VT:ssa ja UT:ssa on kyllä lupaus, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä pelastuu (Joel 3:5 ja Room 10:13). Tuollaiseen Jeesuksen nimen avuksi huutamiseen kai pystyy kuka tahansa ihminen koska tahansa? Eihän pelastuminen voi olla noin helppoa!

Jeesus sanoi Jumalan lähettäneen ainokaisen Poikansa maailmaan, ettei yksikään, joka häneen uskoo hukkuisi (Joh. 3:16). Mistä voin olla varma siitä, että uskoni ainokaiseen Poikaan on oikeaa ja pelastavaa uskoa? Enhän ole uskoessani muuttunut Jeesuksen kaltaiseksi. En ole myöskään tehnyt niitä monia hyviä tekoja, joita Raamatussa vaaditaan. *”Ja ehkä silmissä vanhurskaan sekin on väärää, min’ oikeaks’ luulen, ja ehkä mä siitäkin tuomion saan, mitä ihmisten kiittävän kuulen.”* (Simo Korpela).

Paavali kyllä sanoo, että evankeliumi on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat (Room. 1:16). En ole kokenut mitään yliluonnollista voimaa uskoessani evankeliumiin Jeesuksesta. Eikö silloin uskoni ole liian pinnallista ja helppoa?

Entinen muslimi, pakistanilainen tri M.A.Q. Daskawie kuvasi terävästi, millaisena hän oli kokenut kristittyjen väitteen, että vain usko Jeesuksen pelastaa: ”Jos on kysymys paastoista, loputtomista rukouksista, sovitusteoista ja almuista, niin jokainen ymmärtää, että niissä on järkeä. Mutta jos on kysymys vain pelkästä uskosta – eikö se ole törkeää?”

Minulla ei kuitenkaan ole muuta mahdollisuutta kuin uskaltaa uskoen omistaa Jumalan armo Kristuksessa. Tosin joudun usein huudahtamaan muinaisen isän tavoin: ”Minä uskon! Auta minua epäuskossani” (Mark. 9:24)! Koetan myös asettua sokeana syntyneen vierelle ja sanoa hänen perässään: ”Minä uskon, Herra” (Joh. 9:38).

Myös Martta opettaa sanomaan: ”Uskon, Herra, minä uskon, että sinä olet Messias, Jumalan Poika, jonka oli määrä tulla maailmaan” (Joh. 11:27). Eihän Martta opeta väärin!

Tartun jälleen erääseen Paavalin henkilökohtaiseen tunnustukseen. Se on ollut minunkin tunnustukseni: ”Sen elämän, jota tässä ruumiissani vielä elän, elän uskon Jumalan Poikaan, joka rakasti minua ja antoi henkensä puolestani” (Gal 2:20b).

Jospa minun ei tarvitsekaan välittää siitä, miten nyt uskon ja onko uskoni oikeaa. Pidän kiinni vain siitä, että Jeesus rakasti minua ja antoi henkensä puolestani. Sehän on tosiasia! Se takaa pelastumiseni vaikka minusta tuntuisikin, että minulta puuttuu oikea usko.

Olavi Peltola

Kyse on lahjavanhurskaudesta

Eino Sormunen kuvaa Lutherin vanhurskauttamisoppia kirjassaan *Kerjäläisiä me olemme*. Hän painottaa, että opille on keskeistä, että Jumala saa olla Jumala ja ihminen tyytyä olemaan ihminen.

Emme kelpaa Jumalalle minkään omamme varassa – emme sen varassa mitä teemme emmekä sen vaarassa, mitä olemme, sillä parhainkin omamme on tahrattua. Kelpaamme ainoastaan siitä syystä, että Jumala Kristuksen tähden ottaa meidät lapsikseen. Emme saa rauhaa siksi, että olennessamme piilee jumalallinen ydin, synniltä suojattu alue, vaan siksi, että lähellämme on hän, joka on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan. ”Hän on meidän rauhamme.”

Sormunen selvittää omalla läheisellä tavallaan sitä, ettei armo voinut koskaan olla Lutherille jotain persoonatonta, aineellista tai ylipäättänsä Jumalan ja ihmisen välissä olevaa, joka kenties voisi muuttaa ihmisen todellisella tavalla pyhäksi tai synnittömäksi. Kyse ei ole saivartelusta vaan yksinkertaisesti siitä, ettei ihminen pyrkisi millään asialla hankkimaan ”ansioita” Jumalan edessä. Näin emme voi tehdä sitä edes ”armon voimalla”.

Lutherille armo oli *Jumalan käsittämättömän, kaikkein inhimillisestä riippumaton ja vain Jumalan oman olemuksen syvyyteen perustuva rakkaus mitättömään ja syntyseen*. Vanhurskaus myöskään ei ollut mikään tila, vaan se oli *uusi suhde* Jumalaan. Näin *simul iustus et peccator* (samalla kertaa syntinen ja vanhurskas) ilmaisi uskonpuhdistajalle rakkaan paavalilaisen armon paradoksin: Jumala vanhurskauttaa *jumalattoman*.

Nämä kysymykset eivät ole vanhentuneita. Nykyisin nostetaan hyvin usein esiin kysymykset uskon toimivuudesta, teoista, ja puhutaan ”armon voimasta”. Kuitenkin kysymys on nimenomaan *suhteesta*, siitä, että olemme Jumalan lapsia. Näin meillä on Jumalan kanssa rauha, joka kestää silloin, kun on huono päivä, olemme heikkoja, sairaita tai vanhoja.

Miten paljon armon vakuutusta tarvitseekaan ihminen, joka näkee oman elämänsä synkkyyden tai sen huonot vaikutukset läheisiinsä? Armon vakuutusta tarvitsee myös se ihminen, joka on vakavasti erehtynyt hengellisissä kysymyksissä.

Jumala vie meidät olemaan hiljaa ihmisten rinnalla. Jumala tarjoaa aivan oikeaa ja todellista armoa Poikansa Jeesuksen Kristuksen ristintyön tähden. Ja tämä armo on annettu syntiselle ihmiselle. Se on lahja. Kyse on lahjavanhurskaudesta, joka on välittömästi voimassa. Syyllinen julistetaan syyttömäksi, koska Jeesus oli sijaisuhri.

Ceta Lehtniemi

Kauan loppuunmyydyistä kirjasta

Per-Olof Malk

Rakkautta vailla vertaa

Joonan kirjan sanomaa

ilmestyy 3. uudistettu painos ensi tammi-helmikuussa.

Ennakkotilaaajille lähetämme kirjan *velottamatta postimaksua*.

Ennakkotilaukset: Evankeliumin opinto-yhdistys, (019) 414243 tai evank@evank.org.

Riittääkö Jumalan armo *minulle?*

Tämä kysymys on aika ajoin varmasti tuttu meille monelle. Jumalan armoon ja rakkauteen on helppoa uskoa, kun elämä tuntuu hymyilevän ja mikään ei ahdistaisie-lua.

Mutta meille jokaiselle tulee aikoja, jolloin joudumme epäilemään Jumalan armoa. Tai emme ehkä sinänsä epäile armon olemassaoloa ja riittävyyttä, vaan kyseenalaistamme sen riittävyyden juuri itsellemme. Saatamme kokea olevamme armon ulkopuolella.

Voimme kokea sielussamme kapinaa Jumalan tahtoa vastaan ja voimme kokea epäonnistuvamme lukuisista yrityksistä huolimatta yhä uudestaan ja uudestaan.

Voimme kokea myös suoranaista paa-tumusta ja välinpitämättömyyttä hengelli-siä asioita kohtaan, koska olemme niin väsyneitä epäonnistumaan. Ehkä mieles-sämme luovutamme ja koemme olevamme niin pahoja ja niin kaukana, ettei Jumalan armo enää ulotu meihin. Olemme mieles-tämme ottaneet sen viimeisen askeleen ulos Jumalan rakkaudesta ja huolenpidos-ta. Tämä ei ole harvinainen kokemus kris-tityille, vaikka näistä ei juuri uskalleta puhua.

Sinulle, joka koet tällaista ulkopuolelle joutumista, haluan vakuuttaa Jumalan ar-mon riittävyyttä kolmen eri näkökohdan kautta.

Ensinnäkin Raamattu vakuuttaa meille ettei mikään voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta (Room. 8:35-39). Siis ei mikään! Ajattele tässä kaikkea sitä, minkä tunnet erottavan sinut Jumalan rakkaudes-ta ja anna tämän Raamatun ihanan lupauk-sen hoitaa sisintäsi! Sinun ongelmiasi, tun-

teesi, epäonnistumisesi eikä edes kapinasi voi estää Jumalaa rakastamasta sinua. Mil-lä tavalla Hän sinua rakastaa? Hän rakas-taa sinua muuttumattomalla, maksimaali-sella ja sinut kokonaan ympäröivällä taval-la.

Toiseksi Raamattu puhuu meille Hy-västä Paimenesta. Tässä Jumala haluaa vakuuttaa meille, että vaikka lammas ek-syisi kuinka kauas, Paimen tulee etsimään ja löytää hänet.

Voitko siis olla Hyvän Paimenesi huo-lenpidon ja löytämisen ulottumattomissa? Et. Hyvä Paimenemme etsii meidät minne olemmekin ehtineet mennä ja johtaa mei-dät takaisin vihreille niityille. Hän ei hyl-kää eikä soimaa vaan kantaa taistelujen väsyttämää kristittyä. Vaikka kokisimme, että olemme itse valinneet lähdön Hänen luotaan, Hyvä Paimen tulee luoksemme. Hän jopa suostuttelee sitä, joka ei Hänen huolenpitoaan tahtoisi ottaa vastaan.

Viimeiseksi Raamattu kehottaa meitä tulemaan armon valtaistuimen eteen. Ke-nelle kutsu osoitetaan? Heprealaiskirjeen kirjoittaja puhuu tietämättömistä ja eksy-vistä (Hep. 5:2). Edelleen kutsu osoitetaan niille, jotka ahdistuvat ja masentuvat heik-kouksiensa ja kiusaustensa vuoksi (Hep. 4:15).

Kuule tätä ihanaa Jumalan sanaa! Täs-sä Jumala puhuu vahvalla tavalla meille kiusatuille, heikoille, ymmärtämättömille ja eksyville. Mitä Hän meille sanoo? Tällä asialla on ratkaiseva merkitys.

Jumala sanoo meille, että Hänen val-taistuimensa on armon valtaistuin! Voit lähestyä Häntä epäonnistuneena ja eksy-neenä ja Hän armahtaa sinut. Voit tulla

kuin tuhlaajapoika kaiken menettäneenä ja Isä juoksee vastaasi ja syleilee sinua.

Armon istuimen edessä saamme laupeuden ja löydämme armon avuksemme oikeaan aikaan (Hep. 4:16). Mikä on tämä kirjeen kirjoittajan kuvaama oikea aika? Se on silloin, kun emme voi itse itseämme auttaa. Se on silloin, kun emme voi enää uskoa Jumalan jaksavan meitä. Silloin meitä kutsutaan Kaikkivaltiaan luokse saamaan apua ja armoa. Niinä hetkinä kuulemme ihmeelliset Vapahtajamme sanat: ”Minun armoni riittää sinulle”.

Jaakko Pirttiaho

Armo riittää -lehden edellisessä numerossa kerroimme **Jaakko Pirtti-ahosta** ja niistä toiveista, joita meillä hänen tulevaisuutensa suhteen on. Kristillisen sielunhoidollisen ydinsanomman opettamisen tarve kasvaa maassamme koko ajan ja samalla kasvaa Evankeliumin opintoyhdistyksen työ ja saamamme kutsut lisääntyvät. Toivomme Jaakko Pirttiasta apua Kristus-päivien järjestelyihin ja opetustyöhön. Olisi myös hyvä saada toimintaan työntekijä, joka voisi viedä evankeliumin viestiä eteenpäin ehkä monia vuosia sen jälkeen kun työn alulle panneet ovat jo väsyneet.

Jaakko Pirttiaho on tänä syksynä ollut opettamassa kaikilla Kristus-päivillä. Tällä hetkellä hän järjestee ensi kevään Kristus-päiviä.

Kutsumme ystäviä liittymään Jaakko Pirttiaston **tukiryhmään**, jotta saisimme taloudelliset mahdollisuudet kutsua Jaakko **kokotoimiseen työhön**. Lue edellisen Armo riittää -lehden (5/11) kirjoitus aiheesta ja ilmoittaudu tukiryhmään tai pyydä meiltä esite puh. (019) 41 42 43. - Kiitos.

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Meitä varten

*Toi Jeesus meille elämän,
meitä varten syntyi Hän.
Hän tahtoo armahtaa
jokaista luokseen saapuvaa.*

*Tämän kovan maailman keskellä
Jeesus ojentaa auttavan kätensä.
Hän tulee luokse kärsivän
ja tarttuu käteen itkevän.*

*”Mitä tahdot, että Sinulle tekisin?”
kysyy Jeesus hellimmin.
Saat Hänelle murheesi kertoa,
Hän jaksaa Sinua kuunnella.*

*Hänen rakkautensa on rajaton,
Hänellä apu kaikkeen on.
Olkoonpa taakkasi mikä vaan,
niin Jeesus voi Sinua auttaa.*

*Murheiset Häneltä lohdun saa
ja sairaita Hän parantaa.
Väsyneet Hän virvoittaa
ja heikkoja vahvistaa.*

*Syylisiä Hän armahtaa
ja haavat umpeen kasvattaa.
Menneisyyden kahleet katkoo Hän
ja antaa yltäkyläisen elämän.*

Seija Antikainen

”Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa...”

Vanhenemisesta ja kuolemasta

Evankelista *Billy Graham* on 92-vuotias. Avustajat voivat kuljettaa häntä pyörätuolissa. Enimmäkseen hän on kotona vuoteessaan tai istuu nojatuolissa vuoteen vieressä. Kotiavustajat hoitavat häntä ympäri vuorokauden.

Marraskuussa häneltä ilmestyi uusi kirja. Kirja käsittelee kuolemaa ja ennen muuta vanhenemistä. Julkaisemme otteita tästä kolme viikkoa sitten ilmestyneestä kirjasta *Nearing Home (Lähestyn kotia)*. Näin Billy Graham uudessa kirjassaan:

Kukaan ei voi paeta kuolemaa. Jossakin vaiheessa se saavuttaa jokaisen. Kun *Newsweek*-lehti haastatteli minua 2006 ja toimittaja pyysi minua lausumaan jotakin kuolemasta, totesin, että minulle oli koko elämäni ajan opetettu miten kuolla, mutta kukaan ei ollut koskaan opettanut minua miten vanhetaan. Ajatukseni herätti paljon huomiota ja se sai minut harkitsemaan tämän kirjan kirjoittamista.

En ole mikään vanhenemisen asiantuntija, mutta kun olen saanut nyt jonkin verran kokemusta asiasta, minun on todettava, että kaikki asiat eivät ihmisen vanhetessa muutu paremmiksi. Saarnaajan kirjassa 12. luvun jakeet 1 ja 6 kuuluvat:

”Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat...”

”Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin hopealanka katkeaa...”

Kun nuorena saarnaajana luin nämä kohdat, ne eivät puhutelleet minua niin kuin nyt. Se, mikä näissä sanoissa nyt tekee minuun syvän vaikutuksen on se, että kuningas Salomo toivoi *nuorten* lukevan nämä sanat... *ennen kuin* vaikeat päivät tulevat. Hän puhui nuorille vanhuudesta.

Minä en ajatellut sitä, että kerran tulisin vanhaksi. Keski-ässä aloin toisinaan väsyä pitkillä matkoilla, mutta palauduin raskaittenkin matkojen jälkeen. Myöhemmin aloin kamppailla vanhenemistä vastaan ja ylläpidin kuntoani eri tavoin. Mutta hiljalleen aloin tuntea vanhuuden oireita.

Vaimoni Ruth kertoi ajaneensa kerran valtatiellä, jolla tehtiin korjaustöitä. Tie oli huonokuntoinen ja erilaisia liikennemerkkejä, varoituksia, vilkkuvia valoja ja rajoituksia oli pitkin matkaa. Lopulta hän näki kilven jossa luki: ”Työmaa päättyy.”

Tällaisella tiellä me olemme vanhuudessaamme. Meitä yritetään korjata ja pitää elossa. Mutta tulee päivä, jolloin ohitamme kilven ”Työmaa päättyy.”

Paavali kirjoitti korinttilaisille. ”Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme puretaankin, Jumalalla on taivaassa meitä varten ikuinen asunto, joka ei ole ihmiskätkettyä” (2. Kor. 5:1). Kun vaimoni Ruth sai jättää tuskia täynnä olleen maallisen majansa, hänen elämänsä ”työmaajakso” päättyi. Nyt hänellä on rauha ja ikuinen asunto.

Ehkä sinä sanot: ”Billy, minäkin lähestyn elämän loppua, mutta en ole ollut huono ihminen.” On monia nuoria ja vanhempia, jotka sanovat näin. Minun velvollisuuteni on sanoa totuus, joka on Jumalan sanan mukainen: ”Kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta” (Room. 3:23).

Eräs nainen kertoi äidistään: ”Suurenmoinen äitini ei minun mielestäni ollut koskaan tehnyt mitään väärin. Hänen itSENSÄ oli vaikea uskoa, että kukaan olisi syntymänsä perusteella syntinen. Monien

vuosian ajan rukoilin, että rakas äitini saisi nähdä oman syntisyytensä ja turvautuisi Jeesukseen ja saisi luvatus iankaikkisen elämän. Kun äitini oli 76-vuotias, hän joutui sairaalaan. Sain sairaalasta kutsun tulla nopeasti katsomaan äitiäni.

Kun tapasimme, äitini tarttui käteeni ja sanoi: ”Rakkaani, minä lähten nyt. Mutta Jeesus pelasti minut.” ”Äiti, miten se tapahtui”, kysyin? Äitini vastasi: ”Kun en enää voinut mitään muuta kuin olla tässä vuoteessa, minä ymmärsin, että olin tullut elämäni loppuun. En voinut enää vastata itsestäni, olin toisten varassa. Hoitaja luki minulle toisinaan Raamattua. Kuulin silloin nämä sanat: ’Ei ole yhtäkään vanhurskasta’ (Room. 3:10). ’Kääntykää siis koko sydämeštänne ja sielustanne Herran, Jumalan puoleen!’ (1. Aik. 22:19). ’Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan’ (Luuk. 19:10). Tällä tavalla Jumala pelasti minut.”

Kun vaimoni Ruth lähestyi kuolemaa, kokoonnuimme hänen vuoteensa äärelle. Hänen hengityksensä heikkeni. Istuin Ruthin vieressä ja pidin häntä kädestä. Yhtäkkiä tyttäreemme Anne sanoi: ”Hän on taivaassa.” Vaimoni oli lakannut hengittämästä ja hänen kätensä ote kädestäni herposi. Hänen vuosia kestänyt tuskansa oli päättynyt. Ruth oli perillä, kotona.

Vanheneminen ja Ruthin kuolema on avannut minulle uuden merkityksen psalmin 23 sanoihin. Ajattelen nyt usein näitä sanoja mutta eri tavalla kuin ennen:

”Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksoissa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi. - - Sinun hyvytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.” (Ps. 23: 4,6.)

*Otteita kirjasta
Billy Graham: Nearing Home. 2011.
(Suom. POM)*

*Otteita klassikoista
Koonnut Ceta Lehtniemi*

Jeesuksen rakkaus sinua kohtaan

Hän on rakastanut sinua iankaikkisella rakkaudella. Ja nytkö Hän hylkäisi sinut? Nytkö juuri, kun olet eniten avun tarpeessa? Nytkö, kun olet niin väsynyt, ettet mitään jaksa? Nytkö, kun uskonlamppusi lepattaa kuin suitseva kynttilän sydän?

Katso Hänen haavojaan. Katso piikkikruunuansa. Katso Jumalan uhrikaritsaa. Eivätkö nämä kaikki todista sellaisesta rakkaudesta syntistä kohtaan, ettei sitä voi mikään sammuttaa?

Eivät sinun syntisi voi sammuttaa Jeesuksen rakkautta. Eivät erehdykset, vikasi, eivät edes lankeemuksesi-kaan.

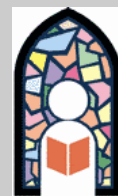
Jos olisi ollut mahdollista, että ihmisen synty olisi voinut sammuttaa Jeesuksen rakkauden, olisi se sammunut viimeistään Golgatan ristillä, sillä sen juurellahan ihmisten pahuus kuo- hui yli äyräitten. Mutta ei, Jeesuksen rakkaus kesti.

Hän rukoili anteeksiantamusta murhamiehilleen ja siitä pitäen on Jeesuksen rakkaus kestänyt kaikki.

On kestänyt sinunkin kohdallasi. Ja kestää tänäänkin.

*Urho Muroma
kirjassa Iltavartio*

Katkelmia joulusaarnoista eri aikakausilta

Joulusta on tullut toivottoman sekava. Betlehemiäisen eläinsuojan alkeellisuus ja äärimmäinen koruttomuus ja karuus on muuttunut ja jotenkin sekoittunut rahojen runsaaseen käyttöön ja hienoihinkin lahjoihin. Betlehemin kylän hiljaisuuteen on tunkenut kauppakeskusten tungosten melu ja jatkuva taustamusiikki. Jeesuksen ihmiseksi tulon puhtauteen on sekoittunut jouluajan juopottelu. Tuikkivat valot kauppa-liikkeiden ikkunoissa kai jollakin tavalla muistuttavat Betlehemin tähdestä. Toivoton on joulun sekava ilmapiiri.

*John F. MacArthur kirjassa
Kolmiyhteisen Jumalan tulo ihmiseksi.*

Me tiedämme hyvin, että se evankeliumin julistustyö, joka alkoi Betlehemin seimeltä, ei ole vielä suoritettu loppuun. Joulu on yhä valon juhla, jota pimeys ympäröi. Me valaisemme kirkkomme, rukoushuoneemme ja kotimme kynttilöillä, mutta yö ympärillämme jatkuu yhä. Vaikka me pyyhimme hetkeksi pois surun kyynelme juhliaksemme joulua, me silti olemme ihmisiä, jotka yhä kärsimme ja murehdimme syvästi.

*Katherine E. Willis Perchey
kirjassa Vastakohtien juhla.*

Kaikilla ihmisillä oli paikka, missä syntyä, mutta Herralla, joka oli syntymässä, ei ollut maailmassa sijaa tullakseen maailmaan. Hän ei saanut sijaa ihmisten keskuudessa. Hän ei saanut sijaa Platonin rinnalla eikä Aristoteleen rinnalla, vaan hän sai sijan eläinten käyttämässä ruokakaukalossa, hän sai sijan eläinten rinnalla ja yksinkertaisten ja vähän koulutusta saaneiden ihmisten

rinnalla. Tästä syystä Herra sanoo evankeliumissa: ”Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi.”

*Kirkkoisä Jerome 300-luvulla
kirjassa Saarnoja Psalmeista.*

Kun Jeesus oli tullut maailmaan, ”Jumalan ääni” oli tullut lihan muotoon ja asui meidän keskellämme. Tämä Jumalan ääni sanoi: ”Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani.” Lohduttakaa Jumalan kansaa sillä, että Jumalan viha on väistynyt... lohduttakaa Jumalan kansaa sillä, että teidän syntinne annetaan teille anteeksi ja ne heitetään merten syvyyksiin (Miika 7:19).

John Piper kirjassa Israelin lohdutus.

Iloitkaa nyt te, jotka koette, että te olette kadotettuja. Teidän Vapahtajanne on tullut, hän etsii teitä ja pelastaa teidät. Olkaa rohkealla mielellä te, jotka koette olevanne vangittuja, sillä Vapahtaja tulee vapauttamaan teidät. Te, jotka olette nääntymässä nälkään ja kuolemassa hengellisen ruuan puutteeseen, iloitkaa siitä, että Vapahtaja on valmistanut teille Betlehemin, hepreaksi leipähuoneen, ja hän on tullut ollakseen itse teille elämän leipä. Iloitkaa syntiset kaikkialla, sillä hylättyjen pelastaja, Vapahtaja, on syntynyt.

*C.H. Spurgeon kirjassa
Ilo on syntynyt Betlehemissä.*

Armo riittää -lehti ja Evankeliumin opintoyhdistys toivottavat lukijoille joulurauhaa. Sydämellinen kiitos kaikille kuluneesta vuodesta.

Tietäjät eivät epäröineet kun he näkivät kurjuuden ja köyhyiden

”Niin he (tietäjät) menivät huoneeseen ja näkivät lapsen (Jeesuksen) ynnä Marian, hänen äitinsä. Ja he lankesivat maahan ja kumarsivat häntä, avasivat aarteensa ja antoivat hänelle lahjoja: kultaa ja suitsuketta ja mirhaa.”

Tullessaan perille tietäjät näkivät vain ränsistyneen majan. Sisälle mennessään he näkivät köyhän nuoren äidin, jolla oli pikkuinen lapsiressu, joka ei ollenkaan ollut kuninkaallisen näköinen. Lapsi oli mitättömämpi kuin kukaan heidän palvelijoihinsa.

Mutta tämän kurjuuden ja köyhyiden näkeminen ei saanut heitä epäröimään eivätkä he kavahtaneet näkemäänsä. Suuressa uskossaan he torjuivat kaikki terveen järjen epäilykset ja seurasivat yksinkertaisesti profeetan sanaa ja hyväksyivät lapsen kuninkaakseen. He polvistuivat ja palvoivat häntä ja antoivat lahjaksi tuomansa aarteet.

Maaailma ei olisi niin tehnyt, vaan olisi omien vaatimustensa mukaisesti edellyttänyt samettittynyttä ja palvelusväen joukkoa. Maaailma antaa lahjojaan niille, joilla on ennestään tarpeeksi ja se sieppaa niiden hankkimiseen leivän nälkäisten suusta, vaikka näillä ei ole muuta kuin se, minkä he ansaitsevat raatamalla selkänsä verille.

Jos me kristityt haluamme liittyä tietäjiin, meidän täytyy sulkea silmämme kuiltä, mikä kimaltelee maailman silmissä ja meidän tulee katsoa sen sijasta sitä, mikä on halveksittua ja typerää. Meidän tulee auttaa köyhiä, lohduttaa syrjittyjä, tukea lähimmäisiä heidän ahdingoissaan.

Älkää ylpeillkö sillä, että te olette rakentaneet kirkkoja ja jakaneet lahjoja mo-

nille ihmisille. Jumala sanoo: ”Mitä minä teen teidän kirkkoillanne ja messuillanne? Mitä minä välitän teidän alttareistanne ja kirkonkelloistanne? Olenko minä mielistynyt kiveen ja puuhun? Eikö taivas ole valtaistuimeni ja maa minun jalkojen astinlauta? Kuka on käskennyt teidän rakentaa kirkkoja? Olen asettanut eteenne hengen temp-pelit. Niitä teidän tulisi rakentaa, ravita ja auttaa, mutta te olette panneet aikanne järjettömiin asioihin, joita minä en ole määrännyt. En tunne teitä.”

Huomatkaamme, että nämä tietäjät eivät pahastuneet lapsen ja hänen vanhempiansa halvasta ulkomuodosta. Meitäkään ei saa häiritä lähimmäisemme alhainen tila, vaan meidän on sen sijaan nähtävä Kristus hänessä, sillä Kristuksen valtakunta löytyy alhaisten ja halveksittujen luota keskeltä vainoa, kurjuutta ja pyhää ristiä.

Ne, jotka etsivät Kristusta muualta kuin alhaalta, eivät löydä häntä. Tietäjät eivät löytäneet häntä Herodeksen hovista eivätkä ylipappien seurasta, eivät Jerusalemin suurkaupungista, vaan Betlehemistä, tallista, yksinkertaisten tavallisten ihmisten, Marian ja Joosefin, luota. Sanalla sanoen he löysivät Jeesuksen sieltä, mistä hänen olisi kaikkein viimeiseksi voinut kuvitella löytyvän.

Martti Luther

*Roland H. Baintonin kirjassa
Luther's meditations on the Gospel.
1962.*

Velka on maksettu, kirus on poistettu

Taistelu syntiä vastaan on aluksi puhdasta iloa heränneelle sielulle. Se muistuttaa kodin omistajaa, joka rupeaa raivaamaan uuden talonsa ympäristää. Kivet sinkoilevat ja lapio painuu maahan.

Mutta työskennellessään sydämensä pellolla ihminen vähitellen tekee sen surullisen havainnon, että kuta syvemmälle hän pääsee, sitä enemmän löytyy kiviä. Hän löytää itsestään yhä uusia syntejä ja niitä on sitä vaikeampi raivata pois, kuta syvemmällä ne hänen olemuksessaan piilevät.

Yhtenä iltana ihminen voi onnistua lopettamaan väkijuomien väärinkäytön ja kiroilemisen ja sapatinrikkomisen. Mutta ylpeys, halu puhua itsestään tai etsiä vikojen muista ja muu sellainen on vielä jäljellä monen kuukauden kovan parannustaistelun jälkeen.

Sitten eräänä päivänä, kun ihminen taistelee syntiä vastaan ja raivaa kiviä sydämensä pellosta toivoen vielä pääsevänsä eroon viimeisistäkin synnin kivistä ja saavansa nähdä viljan todella versovan, hän iskee lapionsa lujaan kallioon.

Hän kiertää paikan, kaivaa sen ympäriltä, kuopii ja yrittää uudelleen. Sitten hirvittävä totuus valkenee hänelle: joka paikassa on kalliopohja. Ajettuaan irtonaisia kiviä pois kuorman toisensa jälkeen ja kaadettuaan ne aidan taakse hän ei ole saanut syntymään puutarhaa, joka voisi ruveta tuottamaan hedelmiä Jumalalle; hän on vain paljastanut graniittiperustan, joka ei koskaan ole kasvattava ainoatakaan hyödyllistä puuta.

Tämä on kivipohja, jota myöskin sanotaan synnin turmelukseksi. Ihmisen tur-

meltunut luonto on sittenkin jäljellä, kun ihminen on irrottautunut kaikista tietoisista synneistään. Kiviperusta on syynä siihen että ihminen on yhtä suuri syntinen Jumalan edessä vielä sittenkin, kun on tarjonnut hänelle äärimmäisen kuuliaisuutensa ja antaumuksensa.

Missä kuuliaisuuden tie päättyy Golgatan juurelle, tuomion uhatessa meidän päittemme päällä, siinä saa jokainen, joka uskoo, nousta sovituksen kalliolle. Siitä alkaa armon tie, uusi, pyhä tie esiripun läpi, joka on Herran verellä vihitty.

Sydämen kiviperustan ei näin ollen tarvitse jäädä perustaksi tuomiollemme. Se voidaan pirskahtaa Jeesuksen verellä, kuten Golgatan kallio sinä päivänä, jolloin veripisarat tippuivat ristiltä, muuttui teloituksesta sovituksen kallioksi. Silloin Jumala piirtää ristinmerkin pahan perustan ylle ja tekee ihmisen vanhurskaaksi Kristuksessa. Koko kiviperusta siirretään lepäämään sovituksen kalliolle. Se pysyy kovana kivenä.

Ihminen sellaisenaan pysyy olemukseltaan syntisenä. Mutta velka on maksettu, kirus poistettu, luottavaisesti kuin lapsi hän voi astua Jumalan kasvojen eteen, ja kiitollisena sovituksen ihmeestä ihminen rupeaa elämään Vapahtajansa kunniaksi. Silloin tulevat uskon hedelmät näkyviin. Sydämen kiviperusta on peittynyt uudella maalla, uskon hyvällä maalla, jota armo kastelee. Siinä rupeaa hitaasti kasvamaan sellaista mikä ei aluksi tahtonut itää.

*Ateistista kristityksi kääntynyt
Bo Giertz (1905-1998) kirjassaan
Stengrunden, 1941, suom. Kalliopohja*

Yhdyshenkilöitä ja kirjamyypintipisteitä

Seuraavat henkilöt palvelevat Evankeliumin opintoyhdistyksen yhdyshenkilöinä alueellaan. Osalla heistä on myös kirjamyypintipiste, josta kirjojamme ja CD-luentojamme voi ostaa ja tilata.

Pohjois-Suomi (myös myynti):

Heli Koivisto: puh. 0408280299, sähköp. heli.koivisto@pp.inet.fi

Seija Hauhia: puh. 0405793273, sähköp. Seija.Hauhia@luukku.com

Savo (myös myynti):

Maire Lyytinen, puh. 040 827 7119, sähköp. maire.lyytinen@pp.inet.fi

Pohjanmaa:

Katri Juntunen puh. 044 0263901, sähköp. katri.juntunen@kotinet.com

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Armopiirit ovat paikkoja minne mennä

Jyväskylän seudun Armopiiri alkaa 2012 kokoontua Vesalassa kunkin kuukauden 2. keskiviikkona klo 18.30. Lisätiedot Paavo Lievoselta (014) 633 334. Turun Armopiirin kokoontumisista kevätkaudella voi kysyä Anja Niemeltä puh. 040 1960 959.

Katso tulevat Kristus-päivät

kotisivuiltamme os. www.evank.org.

Tämän hetken tietojen mukaan järjestämme Kristus-päivät keväällä ainakin *Pohjanmaalla, Etelä-Savossa, Lapissa, Itä-Suomessa ja Varsinais-Suomessa*. Sitä mukaa kuin päivien ohjelmat valmistuvat, julkaisemme ne kotisivuiltamme.

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Syksyn 2011 CD-luentoja

Tilaukset Evankeliumin opintoyhdistyksen toimistosta puh. (019) 41 42 43.

Jouko Nieminen

Risti - lain ja evankeliumin täyttymys
Karismaattinen liike ja Kristuksen evankeliumi
Onko tietä parempaan hengelliseen elämään?

Liisi Jokiranta

Luottavainen pääsy Jumalan luo

Jaakko Pirttiahon

Armo – kadotettu aarre
Mitä te Jeesuksessa olette
Jeesuksessa minulla on kyllin
Onko tietä parempaan hengelliseen elämään?
Evankeliumi ilman ehtoja

Ceta Lehtniemi

Kunnian tie vai ristin tie

Juhani Aitomaan

Mitä on evankeliumin puolustaminen ja vahvistaminen?

Per-Olof Malk

Elämä evankeliumista
Elämä Jeesuksen seurassa
Pidä meitä lähellä ristiäsi

Hermod Hogganvik, Norja

Pronssikäärme
Kaikki he etsivät omaansa

Ikka Taristo

Syylisyys kadoksissa,
armo kadoksissa

Postimyyntistämme mm.

Per-Olof Malk: Jeesuksen jäähyväisrukous. Johannes 17.

Liisa Kaaresoja - Sinikka Laamanen-Rasimus - Ceta Lehtniemi - Erkki Muju-nen: Armon pilkahduksia runopoluiltamme

C.O. Rosenius: Isä meidän -rukous
Tilaukset (019) 41 42 43.

Ajankohtainen teologia

Evangeliumin opintoyhdistyksen julkaisema teologinen lehti. Kuluva vuoden numero 2 ilmestyy piakkoin, noin 80 s.

Tilaa vuodeksi 2012. Hinta 12 e. Puh. (019) 41 42 43 tai evank@evank.org tai käytä viereisellä sivulla olevaa tilisiirtokorttia.

Evangeliumin opintoyhdistys ry

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

(014) 633 334

Tilaa postitse edulliset tulostimien värit laser- ja mustesuihkumalleihin

Salixtus Store

Tee tilaus verkko-osoitteessamme tietokone.valmiskauppa.fi

Kauttamme myös muut tieto- ja viestintätekniikan laitteet mm. dataprojektorit, kannettavat ja pöytämalliset tietokoneet, digikamerat ja puhelimet.

Salixtus Oy – Hyvinkää
Puh. 040 432 8639 / Petri Malk.

Voisimmeko näin...

Voisimmeko näin koota "joululahjakolehdin" tässä kuussa?

Kolehdin, johon kaikki tämän lehden ne lukijat, joilla on siihen mahdollisuus, osallistuisivat.

20-30 euron tuki kultakin antaisi suuren helpotuksen meille kun siirrymme ensi vuoteen.

Viite 1818.

Evangeliumin opintoyhdistys

Tee ystävällesi ystävänpalvelus

Haluatko käytännössä olla mukana evangeliumin levittämisessä? Haluatko auttaa armon kirkastamisessa tässä sekavassa ajassamme? Onko ystäväpiirissäsi ehkä joku, jolle Armo riittää -lehti voisi tuoda rohkaisua, virvoitusta, toivoa, selkeyttä tai muuta apua juuri nyt?

Jos mieleesi nousee joku tai joitakin ystäviä, joille Armo riittää -lehti saattaisi olla avuksi, tiedustele, saatko tilata lehden hänelle tai heille.

Lehti on maksuton. Tilaukset puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostissa os. evank@evank.org.

Armo riittää

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Julistustyö: Jaakko Pirttiaho,
 jaakko.pirttiaho@evank.org

Sielunhoidollista keskusteluapua:

Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mai-re.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle (Lupa POHADno/2010/483)

Lahjat 313130-1171701 (Handelsbanken)

IBAN: FI81 3131 3001 1717 01

BIC: HANDFIHH

Lahjat 800015-70994146 (Sampo Pankki)

IBAN: FI32 8000 1570 9941 46

BIC: DABAFIHH

Laskujen maksutili:

426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

IBAN: FI78 4260 1220 0687 82

BIC: HELSFIHH

ajankohtainen teologia

Teologinen aikakauslehti

teologiasta kiinnostuneille. Ilmestyy kaksi kertaa
 vuodessa. Hinta 12 e/ vsk.

Internet kotisivut ja opetusmateriaali:

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Opintopaikka netissä. www.evank.org

webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

8. vuosikerta. Lehti on yhdistyksen ystävien
 ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parilli-
 sina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää

puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

Verkkoletti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden
 numerot ovat luettavissa kotisivuillamme Inter-
 netissä Adobe pdf-muodossa osoitteessa
www.evank.org.

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkoletti)

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2011

Toimimme ystävien lahjoitusten varassa. Kiitos tuesta!

Saajan. tilinumero.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH	TILISIIRTO GIRERING	
	800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH	Käytä jotakin alla mainituista viitenumeroista, kiitos!	
	LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle	
Saaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	1850 Ajankoht. teologia v. 2012 1863 Ajankoht. teol. kestoilauk 2299 Tuki Jaakko Pirttiahon työ	
Maksaja		Lupa POHADno/2010/483	
Allekirjoitus		Viitenro	
Tilitä nro		Eräpäivä	Euro

”Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen”

Miten usein tulevatkaan mieleen vanhat synnit, nuo jo anteeksisaadut. Tekosynnit, ajatuksissa tehdyt synnit... kaikki. Paljon rumaa, paljon kunniatonta ja hävettävää on mielessä.

Sellaiset asiat aiheuttavat surua ja alakuloisuutta, jos jään niitä muistelemaan. Ne ottavat helposti minut valtaansa. Mitä silloin teen?

Tuo kysymys on minulle tärkeä.

Vanhoiden asioiden muistamisessa on kyllä hyviäkin puolia. Ne ainakin auttavat minua ihmettelemään Jumalan rakkautta. On ihme, että hän rakastaa tällaistakin, että Hän on antanut anteeksi kaiken. Tähän Jumalan armolliseen työhön liittyy ajatussani Psalmi 103, jossa meitä kehoitetaan muistamaan, mitä hyvää Jumala on tehnyt.

Kuinka monet kerrat Hän on peittänyt syntieni paljouden myös muilta ihmisiltä! Voin kulkea pää pystyssä. Jos kaikki sanani, tekoni ja ajatukseni olisivat ennen olleet ja nyt olisivat toisten ihmisten nähtävillä, en voisi liikkua missään ihmisten ilmoilla. En tohtisi katsoa ketään silmiin.

Me ihmisethän kivitämme hyvin helposti toisiamme. Runoilija sanoo asian tähän tapaan:

*”Herra, älä käsiin ihmisten
salli kurjan synteinensä jäädä.
Säälimätön, kova maailma lie,
kivitettäväksi huonon vie,
tuomiossaan se on julma, väärä.”*

Jumala näkee kaiken, kaiken. Johannes kirjoittaa, että Jumala tietää meistä kaiken. Ja sittenkään hän ei hylkää vaan Hän rakastaa, arvostaa ja antaa anteeksi. Hän on sellainen, että Häntä huonokin ihminen voi katsoa silmiin ja kokea olevansa hyväksytty, ihmisarvoinen ihminen.

Kun jo vanhatkin synnit tulevat mieltä painamaan, niin kuinka eivät sitten nykyiset!

”Synnin syvä turmelus sydämeni täyttää.” Eivät ole auttaneet uskossa elämisen vuosikymmenet, rukoukset, raamatunluvut jne. Sama turmelus sydämeni yhä täyttää.

Mutta näinhän sen kuuluukin olla, selaiselta sen kuuluukin tuntua. Siitä todistaa meille Jumalan sana. Roomalaiskirjeessä sanotaan: ”Jumala osoittaa rakkautensa (jatkuvasti, koko ajan, pysyvästi) meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän puolestamme.”

Ihana lohdutuksen sana löytyy myös tästä Raamatun kohdasta: ”Missä synti on suureksi tullut, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi.”

Niin kuin auton tuulilasinyyhkijät pyyhkivät sadeveden pois tasaiseen tahtiin, niin Jeesus pesee meitä puhtaiksi tasaiseen tahtiin!

Se on armoa!

Vuokko Jokinen